

В степу коса збиває роси...

Дмитро Фальківський

В степу коса збиває роси,
А там—дівчата із серпами,
Забувши втому коло кросен,
У смерть іграють з колосками.
Серпи—чик-чик... і колос долі...
—Чи думав він, що буде мертвий?
І в ряд поклалися по полю
Німі снопи, безкровні жертви.
І жаль такий, що між колоссям
Волошкам смерть невинуватим...
За що-ж вони?
Ах, там, де косять,
Нема часу їх обминати...
Добро дівчатам із серпами:
їх жертви плакати не вміють...
Снопи кладуться за снопами.
Лише серпи блищать як змії.
А я?
Я теж косити мушу
В ім'я майбутнього врожаю,
І жах один, що жертви душу
Подумать, тільки,—душу мають...
І стане гірко-гірко в серці:
— А може й тут волошки сині?
Та чи-ж побачиш в буйнім герці.

Де винуваті, де невинні?
А так—усе до болю просто...
Рука пером сім раз чирикне,
І вийде слово просте: "Розстріл".
(Папір німий... мовчить... не крикне).
А потім прийде сіра північ,
І в камері задзвонить тиша...
А там... "Ноган" розбудить півнів...
Земля в крові...
І "він"—не дише.